Για τις βιοτικές μέριμνες (Αγ. Νικόλαος Βελιμίροβιτς)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 10 Νοεμβρίου, 2010

Όλα τα πλούτη μας, η δόξα και οι τιμές, δεν είναι παρά ένα φευγαλέο όνειρο, που τελειώνει με τον θάνατο. Κάνεις δεν παίρνει τίποτε μαζί του στον άλλο κόσμο, ούτε ένα έστω ψιχουλάκι από το επίγειο συμπόσιο! Είναι μακάριος όποιος κατανοεί πως **η ψυχή είναι το μοναδικό απόκτημα του, το οποίο από τίποτε δεν φθείρεται, ούτε και απ' αυτόν τον θάνατο**! Ένας τέτοιος άνθρωπος σκέπτεται **τρεις μόνον πραγματικότητες**: τον **θάνατο**, την **ψυχή** και τον **Θεό-Κριτή**. Ο **αββάς Ευάγριος** διδάσκει τα εξής: «*Κράτα διαρκώς στο νου σου τον επικείμενο θάνατό σου και την Κρίση κι έτσι θα διαφυλάξεις την ψυχή σου από την αμαρτία*».

Όλες οι βιοτικές μας μέριμνες σε τούτη τη ζωή είναι σαν άσκοπες φροντίδες για ένα γεύμα που πρέπει σύντομα να διακοπεί. Ο **άγιος Ησαΐας ο Αναχωρητής** λέει χαρακτηριστικά: «*Έχε μπροστά στα μάτια σου τον θάνατο, κάθε μέρα· συνεχώς να σκέπτεσαι το πως θα χωριστείς από το σώμα σου, πως θα περάσεις από την περιοχή των δυνάμεων του σκότους που θα σε συναντήσουν στον αέρα και πως θα παρουσιαστείς ενώπιον του Θεού! Προετοιμάσου για εκείνη τη Φοβερή Ημέρα, κατά την οποία θα σε βρει η Κρίση του Θεού, σαν να την βλέπεις ήδη από τώρα!*».

Κάποια μέρα ένας πλούσιος έμπορος, ο Ιωάννης, πήγε στον **όσιο Σαββάτιο του Σολόφσκι** και του προσέφερε πλούσια ελεημοσύνη. Ο Σαββάτιος δεν δέχθηκε να λάβει το παραμικρό και είπε στον δωρεοδότη να τα μοιράσει όλα στους φτωχούς. Ο Ιωάννης πολύ λυπήθηκε γι αυτό και ο όσιος, για να τον παρηγορήσει και να του αποκαλύψει ορισμένα πράγματα, του είπε: «*Ιωάννη, παιδί μου, μείνε εδώ και αναπαύσου μέχρι αύριο και τότε θα δεις τη δόξα του Θεού*». Ο Ιωάννης υπάκουσε. Την επαύριο, πράγματι ο Ιωάννης μπήκε στο κελλί του Σαββατίου και είδε τον γέροντα οριστικά αναπαυμένο, ενώ μια γλυκειά ευωδία πλημμύριζε το κελλί. Αυτός που προβλέπει το τέλος της ζωής του, αυτός δεν μεριμνά για τα επίγεια αγαθά!

(Απόσπασμα από το βιβλίο «Πνευματικό Ημερολόγιο, Ο Πρόλογος της Αχρίδος» Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, σελ. 251-252, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ, Εκδ. ΑΘΩΣ)